

her i Thinget, eller har kunnet overrasse Nogen, allermindst det ærede Finansudvalg, der saa ofte har seet en tilsvarende Post staae i Budgettet, og som naturligtvis derfor maa have beskæftiget sig med, hvorvidt Comiteen for moralisk fordærvede Personers Forbedring fortjente en offentlig Understøttelse eller ikke.

Ordføreren: Det samlede Finansudvalg har, som det ærede Medlem, der saa ofte har havt Sæde i Udvalget, veed, altid gjort det gjældende indenfor sine Forhandlinger, at man overhovedet ikke skal indlade sig paa at foreslaae Forhøielse i de Summer, der ere bragte i Forslag af Regjeringen. Det er ofte nok, at denne Indvending har mødt ham, og det kan gjerne være, at han ikke vil anerkjende Rigtigheden af denne Mening, men det maa den ærede Taler anerkjende, at det samlede Udvalg aldrig har villet tiltage sig en større Ret i den Henseende end det enkelte Medlem. Det er derfor en aldeles skjæv og urigtig Opfattelse, som han har gjort gjældende af de Bemærkninger, jeg før fremsførte; thi de gik aldeles ikke ud paa at stille det enkelte Medlem paa en anden Maade end Udvalget, men de gik ud paa det constitutionelt Urigtige, der ligger deri, at der fra Thingets eller Finansudvalgets Medlemmer gjøres Forslag til Forhøielse. Det ærede Medlem har yttret, at hans Forslags Fortrin viste sig ogsaa derved, at det var blevet accepteret af den høitærede Justitsminister; jeg skal dertil svare, at det er et Beviis imod ham; thi dersom han eller nogen Anden, der ønskede at sætte Noget igjennem i den Retning, havde henvendt sig til den høitærede Minister, saa have vi den ærede Ministers Ord for taften, at Forslaget vilde være udgaaet fra ham, og naar man vilde anerkjende denne constitutionelle, østere af mig udhævede, Grundsætning for rigtig, saa havde det været den rette Vej at gaae. Jeg veed meget godt, at der foreligger Præcedenser, som gaae i en anden Retning; det behøver derfor den ærede Rigsdagsmand ikke at minde mig om. Jeg har flere Gange været saa heldig at fremsføre denne Grundsætning; og selv om det derfor ikke har villet lykkes mig, og jeg tvivler ikke om, at det heller ikke vil lykkes mig

taften, at sætte den igjennem, forhindrer det mig dog ikke i at vedblive den Paastand, som jeg maa ansee for rigtig, og som det samtlige Udvalg bestandig i sine Forhandlinger har gjort gjældende.

Monrad: Jeg kan henholde mig til, hvad den ærede Ordfører har udtalt; det er aldeles rigtigt, at der foreligger ikke saa Præcedenser, at Thinget ikke har taget Hensyn til den Betragtningmaade; men det er tillige ligesaa sikkert, at Finansudvalgets Fleeral — Personer af meget forskjellig politisk Anskuelse — til enhver Tid have vedkjendt sig og fastholdt som en Grundsætning, man ikke kunde forlade eller opgive, hvormeget det end maatte smerte dem at stemme imod en saadan foreslaaet Udgift. Sagen er nemlig den, at Rigsdagen kommer i en skjæv Stilling, naar det saaledes mere og mere saarer Fremgang, at enkelte Medlemmer komme med Forslag til saadanne Udgifter; Ministeren kommer i en skjæv Stilling; thi hans naturlige Stilling er den, at han begjærer Bevillinger af Thinget; men det er en unaturlig Stilling, han kommer i, naar han skal modsætte sig en Bevilling af Thinget. Foruden at man bringer Ministeren i en unaturlig Stilling, naar et enkelt Medlem kommer med et saadant Øndringsforslag, fremkaldes ogsaa en urigtig Fremgangsmaade ved en saadan Sags Behandling. Det kan vel være, at man henvender sig til vedkommende Minister og siger: kan den og den Sag ikke blive fremmet; han unslaaer sig ved at gjøre det, men siger: kan man faae et Medlem af Rigsdagen til at bringe den frem, saa skal jeg ikke have Noget derimod. Man henvender sig nu til En og Anden af Rigsdagens Medlemmer for at finde en Patron, under hvis Beskyttelse Forslaget kan bringes ind; men derved gaaer da den hele foregaaende Undersøgelse og Overveielse, som gaaer foran et Forslag, der kommer fra vedkommende Minister, tabt. Man udsætter sig for, at enkelte Medlemmer komme til ligeoverfor forskjellige Instituter og ligeoverfor forskjellige Personer at indtage en skjæv Stilling; hele Forholdet forrykkes mellem Rigsdagen og Ministeriet, da det er Ministeriet, der skal forlange Udgifter, og os, som bevilge eller ikke bevilge dem.